

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Cdo/58/2020
Identifikačné číslo spisu: 6717207849
Dátum vydania rozhodnutia: 29.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6717207849.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Mesiarkinovej a sudcov JUDr. Mariána Sluka, PhD. a JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD., v spore žalobcu Roľnícke družstvo Bzovík, so sídlom v Bzovíku, IČO: 00 209 643, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Badinským, so sídlom v Banskej Bystrici, ČSA 15 proti žalovanému O., bytom v G., o zaplatenie 3 032 € z titulu zmluvnej pokuty, vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 14C/20/2017, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. júla 2019, sp. zn. 15Co/228/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Zvolen (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 13. marca 2018, č. k. 14C/20/2017-110 vo výroku I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 367 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo výroku II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Vo výroku III. priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 10%. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 544 ods. 1 a ods. 2, § 680 ods. 2, § 602 ods. 1 a ods. 2, § 603 ods. 1 až ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná voči žalovanému v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 1 367 € a nedôvodná v časti o zaplatenie zmluvnej pokuty v sume 1 665 €. Vo veci bolo dokazovaním zistené, že dňa 12. októbra 2011 uzatvorili žalobca ako nájomca a žalovaný ako prenajímateľ zmluvu o nájme poľnohospodárskej pôdy podľa § 633 a nasl. Občianskeho zákonníka, súčasťou ktorej bolo aj dojednanie zmluvnej pokuty. V posudzovanom prípade si strany nájomnej zmluvy dohodli zabezpečenie povinnosti žalovaného, ako prenajímateľa v prípade budúceho predaja predmetu nájmu, ponúknuť na odpredaj pozemky tvoriace predmet nájmu najprv nájomcovi - žalobcovi. V prípade porušenia tejto povinnosti si strany dohodli, že žalovaný ako prenajímateľ zaplatí žalobcovi ako nájomcovi zmluvnú pokutu vo výške trhovej ceny pozemkov ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy. Súd dospel k záveru, že z ustanovenia o zmluvnej pokute je zrejmé, aká zmluvná povinnosť je ňou zabezpečená a nezhliadol žiadnu neurčitosť a nezrozumiteľnosť povinnosti zabezpečenej zmluvnou pokutou. Taktiež zo zmluvnej

pokuty jednoznačne vyplýva spôsob určenia jej výšky, a teda je určitý a zrozumiteľný. Súd zároveň nezhliadol neplatnosť zmluvnej pokuty pre rozpor s dobrými mravmi. Zároveň dospel k záveru o preventívnej a represívnej funkcii dohodnutej zmluvnej pokuty. Dohodu o zmluvnej pokute nepovažoval za neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Súd mal za preukázané, že žalovaný ako predávajúci dňa 20. mája 2014 previedol svoje spoluvlastnícke podiely k pozemkom na nadobúdateľov na základe kúpnej zmluvy za kúpnu cenu 1 520 €. Povolením vkladu došlo k vecno-právnym účinkom prevodu spoluvlastníckych podielov. Žalovaný pred predajom neponúkol spoluvlastnícke podiely k predmetným pozemkom na kúpu žalobcovi ako nájomcovi. Súd uviedol, že zmluvná pokuta sa týkala celého predmetu nájmu, teda všetkých prenajatých pozemkov na základe nájmovej zmluvy, pričom každý pozemok v právnom zmysle slova tvorí samostatnú vec spôsobilú byť samostatne predmetom právneho vzťahu, teda aj zmluvnej pokuty. Ohľadom výšky zmluvnej pokuty súd uviedol, že žalobca na určenie trhovej ceny poľnohospodárskej pôdy ku dňu uzatvorenia kúpnej zmluvy dňa 20. mája 2014 predložil znalecký posudok, z ktorého vyplýva ustálenie trhovej hodnoty predmetu predaja podľa kúpnej zmluvy (pokiaľ ide o spoluvlastnícke podiely na pozemkoch žalovaného) sumou 3 032 €, ktorá predstavuje žalobcom uplatnenú zmluvnú pokutu. Súd dospel k záveru, že na základe dôkazov predložených žalobcom možno výšku zmluvnej pokuty jednoznačne ustáliť, avšak nestotožnil sa s uplatnenou výškou 3 032 €. Uviedol, že súčasťou znaleckého posudku je predovšetkým potvrdenie samotného žalobcu z 05. mája 2017, z ktorého vyplýva, že pozemky ním zakúpené v roku 2014 mali kúpnu cenu v rozmedzí od 700 €/ha do 1 600 €/ha. Hodnota poľnohospodárskej pôdy podľa priemernej nákupnej ceny poľnohospodárskej pôdy RD Bzovík tak bola v zmysle predmetného znaleckého posudku 0,1150 €/m², keď znalecký posudok ustalať hodnotu spoluvlastníckeho podielu na pozemkoch žalovaného, ktoré boli predmetom predaja, určenú podľa priemernej ceny pôdy v roku 2014 na RD Bzovík sumou 1 367 €.

Súd ustálil, že za daného skutkového stavu je potom spravodlivé, pokiaľ ide o výšku zmluvnej pokuty, vychádzať z tejto trhovej ceny, a preto má žalobca voči žalovanému nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty vo výške 1 367 €. Vo zvyšnej časti v sume 1 655 € súd nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty ako nepreukázaný zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 2 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu podali odvolanie žalobca a aj žalovaný.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 24. júla 2019, sp. zn. 15Co/228/2019 vo výroku I. rozsudok okresného súdu zmenil (§ 388 CSP) tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 263,39 € do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti čo do sumy 1 768,61 € žalobu zamietol. Vo výroku II. žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 16,66% do 3 dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške. Odvolací súd dospel k záveru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu vykonal dokazovanie, vyvodil z neho správne skutkové závery a na takto zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne normy. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval za dostatočne odôvodnené, zrozumiteľné a presvedčivé. Odvolací súd však zistil, že súd prvej inštancie pochybil pri matematickom výpočte náhrady, pričom prevzal nesprávne matematické výpočty zo znaleckého posudku, keď vychádzal z predloženého znaleckého posudku a tento matematický výpočet neskontroloval. Z dôvodu tejto nepresnosti odvolací súd musel rozhodnutie okresného súdu zmeniť. V odvolacom konaní vznesené námietky žalobcu a žalovaného považoval za nedôvodné. Podstata argumentov žalovaného spočívala v namietaní nezrozumiteľnosti a neurčitosti článku nájmovej zmluvy, ktorým bola dohodnutá zmluvná pokuta. Podstata hlavných argumentov žalobcu spočívala v namietaní nepriznania celého uplatňovaného nároku, keď súd neprihliadol na závery vyplývajúce z ním predloženého znaleckého posudku. Odvolací súd dospel k záveru, že písomne dohodnutá zmluvná pokuta je formulovaná zrozumiteľne a konkrétne, je dostatočne určitá a nie je možné ju posúdiť ako neurčitú podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Spôsob určenia zmluvnej pokuty je zrozumiteľný, konkrétny a aj v súlade s rozhodovacou praxou súdov SR, ako aj rozhodnutiami vyšších odborných autorít. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou rozporu dohodnutej zmluvnej pokuty s dobrými mravmi. Dospel k záveru, že dohodu o povinnosti ponúknuť predmet nájmu v prípade budúceho predaja najprv nájomcovi nie je možné vyhodnotiť za neplatnú ani podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, či dobrými mravmi. Odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti námietky žalovaného, že

dohodnutá zmluvná pokuta nie je dohodnutá platne, keďže nie je zapísaná do katastra nehnuteľností. Poukázal, že v danej veci bolo medzi zmluvnými stranami nájomnej zmluvy dojednané záväzkové (obligačné) predkupné právo, z ktorého nevyplýva povinnosť vykonať zápis predkupného práva do katastra nehnuteľností, zároveň sa mohlo dojsť aj ako súčasť nájomnej zmluvy, predkupné právo bolo platne dohodnuté. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie postupoval pri určení výšky zmluvnej pokuty správne. Výška zmluvnej pokuty bola dohodnutá ako premenná veličina vo vzťahu k trhovej hodnote pozemkov. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, ktorý sa nestotožnil s názorom žalobcu o uplatnenej sume - trhovej hodnote pozemkov pre určenie zmluvnej pokuty podporenej znaleckým posudkom. Prihliadol na potvrdenie žalobcu z 05. mája 2017, z ktorého vyplynulo, že pozemky ním zakúpené v roku 2014 mali cenu v rozmedzí od 700 €/ha

do 1 600 €/ha, pričom hodnota poľnohospodárskej pôdy podľa priemernej nákupnej ceny bola podľa znaleckého posudku v sume 0,1150 €/m², ktoré bola podľa názoru súdu cenou trhovou, reálnou a spravodlivou. Znalecký posudok predložený žalobcom ustálil trhovú cenu

za pozemky v roku 2014 vo výške 0,2250 €/m². Súd uviedol, že súd hodnotí presvedčivosť znaleckého posudku čo do jeho úplnosti vo vzťahu k zadaniu, logické odôvodnenie znaleckého nálezu a jeho súlad s ostatnými vykonanými dôkazmi a výsledky znaleckého dokazovania môže hodnotiť voľne, t. j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. Odvolací súd dospel preto k záveru, že výšku zmluvnej pokuty je potrebné určiť podľa priemernej nákupnej ceny poľnohospodárskej pôdy Rolníckym družstvom Bzovík (0,1150 €/m²) z dôvodu, že ponuka na predaj sa mala vzťahovať práve k osobe žalobcu a pokiaľ žalobca vykupoval pozemky len za priemernú cenu 0,1150 €/m², táto cena reálne odrazila skutočnú trhovú cenu na trhu vo vzťahu k dopytu a ponuke. Žalobca na voľnom trhu nedosiahol vyššiu hodnotu, potom táto hodnota je reálnou trhovou hodnotou na rozdiel od ceny určenej v posudku, ktorá síce vyplýva z určitých postupov pre určenie ceny, avšak je len imaginárnou cenou, čo okresný súd správne vyhodnotil, naviac tvrdená hodnota žalobcom je v podstatnom nepomere k reálne obchodovateľnej hodnote pozemkov. Okresný súd však pochybil,

keď prevzal závery znaleckého posudku o celkovej cene pozemkov bez matematickej kontroly výpočtu. Znalkyňa určovala cenu vo vzťahu k celkovej výmere pozemkov, nie však k reálne prenajatým pozemkom, z výmery ktorých sa vypočíta zmluvná pokuta. Odvolací súd dospel k záveru, že pre výpočet zmluvnej pokuty je potrebné vychádzať z výmerov uvedených v prílohe nájomnej zmluvy, pretože iba k tejto výmere pozemkov sa vzťahuje dojednané predkupné právo a zmluvná pokuta. Z parc. č. XXX/X bolo prenajatých 3 309,20 m²,

čo pri trhovej cene pozemku 0,1150 €/m² predstavuje cenu 380,56 €. Z parc. č. XXX/X bolo prenajatých 7 676,80 m², čo pri trhovej cene pozemku 0,1150€/m² predstavuje cenu 882,83 €. Spolu je trhovú cenu za dané pozemky vo výške 1263,39 €, ktorá predstavuje výšku zmluvnej pokuty. Vo zvyšku žalobcom uplatnenej sumy 1 768,61 € odvolací súd žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol podľa § 396 ods. 1 a ods. 2 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 a ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu (ako vyplýva z obsahu dovolania proti zamietajúcej časti rozhodnutia odvolacieho súdu) podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“). Namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil,

aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Tento postup spočíva v nesprávnom procesnom postupe súdov spočívajúcom v čiastkovom hodnotení dôkazného prostriedku - znaleckého posudku, a to vybraním jednotlivého čiastkového podkladu pre vyhotovenie znaleckého posudku. Mal za to, že súd nahradil otázku preukázaniu znaleckým dokazovaním, a to určením trhovej ceny - výšky zmluvnej pokuty len vyňatím jedného z podkladov tvoriacich základ

pre výpočet trhovej ceny a tento použil ako jediný pre určenie výšky žalovaného nároku.

Súd svojím postupom nahradil odborné závery znalca, ktorý je osobou zákonom určenou

pre určovanie odhadu hodnoty nehnuteľností. Súd tak nesprávnym procesným postupom,

a to nevykonaním výsluchu znalca vo veci, či nariadením ďalšieho znaleckého skúmania, odoprel dovolateľovi právo na spravodlivý súdny proces. Zároveň namietal nesprávne určenú výšku nároku podľa výmery podielu uvedenú v nájomnej zmluve, keď zmluvná pokuta má byť vypočítaná z hodnoty

predmetu nájmu, nie iba z hodnoty užívanej plochy. Žiadal, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, resp. aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil tak, že žalobcovi prizná voči žalovanému ním uplatnený nárok v plnom rozsahu (teda zamietnutý vo výroku I.) a žalobcovi zároveň prizná nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

4. Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa, tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017). Dovolací súd preto skúmal opodstatnenosť argumentácie žalobcu, že v konaní došlo k ním tvrdenej vade zmätočnosti.

8. Žalobca tvrdí, že procesným postupom krajského súdu došlo k zásahu do jeho práva na spravodlivý súdny proces. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

Z práva na spravodlivý súdny proces pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

9. Nesprávnym procesným postupom v zmysle § 420 písm. f/ CSP sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania vecí (to, ako súd viedol konanie) znemožňujúca strane sporu (účastníkovi konania) realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1Cdo/202/2017, 2Cdo/162/2017, 3Cdo/22/2018, 4Cdo/87/2017, 5Cdo/112/2018, 7Cdo/202/2017, 8Cdo/85/2018). Pojem „procesný postup“ nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu; je ním len samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1Cdo/228/2017, 2Cdo/220/2017, 3Cdo/110/2017, 4Cdo/128/2017, 5Cdo/45/2018, 7Cdo/35/2018, 8Cdo/56/2017, 1VCdo/2/2017). Otázkou ústavnej súladnosti právneho záveru dovolacieho súdu založeného na takomto chápaní pojmu „procesný postup súdu“ posudzoval ústavný súd (I. ÚS 21/2018, III. ÚS 614/2017, IV. ÚS 88/2018), nezistil však žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu pri rozhodovaní o dovolaní, nemajúci oporu v zákone.

10. V danom prípade žalobca v súvislosti s vadou § 420 písm. f/ CSP namietal nesprávne zistenie

skutkového stavu súdmi nižšej inštancie, ako aj súdmi vykonané dokazovanie a nesprávne hodnotenie dôkazov. Najvyšší súd uvádza, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle

§ 420 písm. f/ CSP (v tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, R 6/2000, ako aj na rozhodnutia

1Cdo/41/2017, 2Cdo/232/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 7Cdo/11/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uznesení, sp. zn. II. ÚS 465/2017 a nedospel

k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti. Pozri taktiež aj IV. ÚS 228/2020.

10. 1. Dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy a v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon. Žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu

(čl. 15 Základných princípov CSP). Rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods. 1 CSP). Ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť nanajvýš k jeho nesprávnym skutkovým záverom, a teda v konečnom dôsledku aj k nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k zmätočnosti rozhodnutia (pozri napr. aj judikáty R 37/1993 a R 125/1999), čo nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP. Pokiaľ okresný alebo krajský súd na to,

aby ustálili skutkový stav, ktorý im umožňuje meritórne rozhodnúť, vykonajú iba časť navrhnutých dôkazov, konajú v rámci svojich kompetencií, pričom rozsah vykonaného dokazovania nie je závislý od vôle sporových strán. V opačnom prípade by okrem iného mohlo dochádzať k rozsiahlym priet'ahom v konaní, nakoľko by súd nemal oprávnenie odmietnuť

ani vykonanie takých dôkazov, ktoré k ustáleniu skutkových okolností prejednávanej veci nevedú, dokonca ho maria.

10. 2. V danej veci súd prvej inštancie vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi

(a aj žalobcom navrhnutým znaleckým posudkom) a vykonané dôkazy vyhodnotil podľa svojej úvahy. Zároveň zdôvodnil prečo nevykonal žalovaným navrhované dokazovanie. Odvolací súd považoval zistený skutkový stav pre potreby rozhodnutia sporu za dostatočný, preto žiadne ďalšie dokazovanie vo veci už nevykonal. Takýto postup súdu je plne v súlade s jeho postavením v civilnom procese.

10. 3. Najvyšší súd považuje za potrebné dodať, že súd síce nemôže hodnotiť správnosť odborných záverov vyjadrených znalcom, avšak je oprávnený výsledky znaleckého dokazovania hodnotiť voľne, t. j. vo vzťahu k skutkovým okolnostiam, ktoré vyplynuli z iných dôkazov. (viď Števec, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok, Komentár. Praha : C. H. Beck, , 2016, str. 771).

10. 4. Pre úplnosť najvyšší súd uvádza, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť skutkových zistení, ku ktorým dospeli súdy nižšej inštancie, pretože dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolací súd nie je treťou inštanciou, a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

11. Rovnako prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nezakladá ani to,

že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

12. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP prípustné, preto dovolanie ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

13. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje

(§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.